

PARAULA DE VIDA

Novembre 2024

«Tots han donat el que els sobrava; ella, en canvi, ha donat el que necessitava, tot el que posseïa, tot el que tenia per a viure» (Mc 12,44).

Som al final del capítol 12 de l'Evangeli de Marc. Jesús és al temple de Jerusalem; observa i ensenya. A través de la seva mirada, assistim a una escena plena de personatges: alguns que van i venen, altres que s'encarreguen del culte, notables amb llargues vestimentes, rics que tiren les seves esplèndides ofrenes al tresor del temple.

Llavors, arriba una viuda; algú que forma part de la categoria de persones desemparades, tant socialment com econòmicament. Davant de la indiferència de la gent, ella hi tira dues petites monedes. Però Jesús sí que s'hi fixa; crida els seus deixebles i els ensenya:

«Tots han donat el que els sobrava; ella, en canvi, ha donat el que necessitava, tot el que posseïa, tot el que tenia per a viure».

“En veritat us dic” són les paraules amb què Jesús introdueix els ensenyaments importants; la mirada de Jesús, concentrada en la viuda pobre, ens convida a nosaltres a mirar també en la mateixa direcció: ella és el model del deixeble.

La seva fe en l'amor de Déu és incondicional; el seu tresor és Déu mateix. I en donar-se totalment a Ell, ella desitja donar també tot el que li és possible per als més pobres. Aquest abandonament confiat en el Pare és, en certa manera, l'anticipació de la donació de si mateix que Jesús acomplirà aviat amb la seva passió i mort. És aquella “pobresa d'esperit” i “pobresa de cor” que Jesús ha proclamat i viscut.

Això significa “posar la nostra confiança no en les riqueses, sinó en l'amor de Déu i en la seva providència. [...] Un és “pobre d'esperit” quan es deixa guiar per l'amor envers els altres. Llavors compartim allò que tenim i ho posem a disposició de qui ho necessita: un somriure, el nostre temps, el nostres béns, les nostres capacitats. Quan ho hem donat tot per amor, som pobres; és a dir, estem buits, som lliures, tenim el cor pur”¹.

La proposta de Jesús capgira la nostra mentalitat; en el centre dels seus pensaments es troba el petit, el pobre, l'últim.

«Tots han donat el que els sobrava; ella, en canvi, ha donat el que necessitava, tot el que posseïa, tot el que tenia per a viure».

Aquesta *Paraula de Vida* ens convida, abans de res, a renovar la nostra confiança plena en l'amor de Déu i a emmirallar-nos-hi, per veure més enllà de les aparences, sense jutjar ni dependre dels judicis dels altres, i valorar el més positiu de cada persona.

Ens suggereix la validitat de donar-se totalment, com a lògica evangèlica que edifica una comunitat en pau i concòrdia, perquè s'aconsegueix que els uns tinguin cura dels altres. Ens

¹ C. Lubich, *Paraula de Vida* novembre 2003, a *Ciutat Nova* 2003/11-12.

encoratja a viure l'Evangeli en la vida quotidiana, sense importar-nos les aparences; a donar el que tenim amb generositat i confiança; a viure amb sobrietat, a compartir. Ens crida a prestar atenció als últims, per aprendre d'ells.

Vénant, que ha nascut i crescut a Burundi, ens explica el que li van ensenyar a casa seva: "Al meu poble, la meva família podia presumir de tenir una bona finca i una collita abundant. La meva mare, conscient que tot era providència del cel, recollia les primícies i les distribuïa puntualment entre el veïnat. Començava per les famílies més necessitades i per a nosaltres destinava només una petita part del que quedava. D'aquest exemple, he après el valor de la donació desinteressada. I així, he entès que Déu em demanava que li donés la millor part de mi mateix; més ben dit, tota la meva vida".

Letizia Magri i l'equip de la Paraula de Vida